

In memoriam Els Konings-Beetstra

Zondag 23 juni 2002 overleed Els Konings-Beetstra; op vrijdag 28 juni werd ze onder overweldigende belangstelling begraven. Het was symbolisch dat het plensde: ook de hemel huilde.

Els was een zeer gewaardeerde radiologe; grote sympathie voor haar was algemeen, zowel bij de staf, de medewerkers van haar afdeling als bij haar maatschapsgenoten. Ze was zachtaardig, sociaal, liep de kantjes er nimmer af, maar liet ook niet over zich lopen. Ze genoot van haar werk en de sfeer op onze afdeling. Dit klinkt als het ideale profiel voor een lid van een specialistische maatschap, en zo was Els ten voeten uit: standvastig wanneer ze het niet met iemand eens was, gezellig en plezierig wanneer de neuzen min of meer in dezelfde richting wezen.

Els nam een lange aanloop naar de radiologie; als radiologe was ze nog erg jong. Eerst rondde ze een doctoraal biologie af, vervolgens gingen Els en haar man Joop – reeds ingenieur in Delft – gezamenlijk medicijnen studeren. Geen beletsel om drie kinderen te krijgen en op te voeden. Els werd vervolgens radioloog en Joop orthopedisch chirurg. Els' belangstelling voor skeletfoto's had waarschijnlijk alles te maken met een goed huwelijk.

Wij hebben slechts vijf jaren plezier mogen hebben van haar parttime aanwezigheid. Gevoelsmatig was het geen 50%. Els genoot van haar leven, ze was gelukkig met haar gezin en haar gezin met haar. Gelukkig met haar zangkoor, haar tuin – en zeer tot ons genoeg ook met ons, de afdeling radiodiagnostiek in Nij Smellinghe. Doordat zij altijd zoveel souplesse toonde, kostte het ons ook geen moeite soepel te zijn naar haar toe.

De jaarlijkse afdelings-BBQ vond tweemaal plaats bij Els en Joop. Hoewel krenterigheid ons allen vreemd is, was Els de overtreffende trap als het ging om gastvrij onthaal. Geen moeite was haar te veel; het waren onvergetelijke avonden.

Het gezin Konings is een zeer 'close' gezin, waarin Els de spil was. Op-de-borstklopperigheid is niet des Konings', nooit iets van zie-mij-eens, geen symptomen van het ik-ook-syndroom.

Ze waren gelukkig met elkaar, genoten en stelden niets uit. Helaas bleek hoe verstandig dat was.

Els' vakantie verhalen waren altijd de meest indrukwekkende, terwijl ze nooit beoogde er indruk mee te maken.

Els bleef tot het allerlaatst volkomen helder. Slechts dagen voor haar dood hebben we nog heel plezierig gesproken; haar humor had haar nog niet verlaten, ze toonde nog ironie, zo ziek als ze was.

Verdriet, spijt, maar ook dankbaarheid dat verder lijden haar bespaard is gebleven, strijden om de voorrang.

Een goed mens ging heen, een schat van een meid bovenal, een goede herinnering blijft, ze wordt node gemist.

Hans de Bruin

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.